

Kovács András Ferenc

Kavafisz-átiratok

Az énekes

Világtól távol él, s a vers varázslatától
megrészesül: számára már a szép vers a mindenség maga.
A képzelet egy páravázu házat lehelt a légbe önnön énekesének:
lengé ködökből s gőzből emelte, mégis szilárd, sors sem ingatja meg.

Azt mondjátok majd: „Hasztalan, rideg lét! Színtiszta téboly, örültség
azt hinni, hogy az élet csupán gyöngéden lebegő zenét jelent,
lány fuvolaszót, és semmi mást.” Vagy így dohogtok: „Mily könnyörtelen
közöny örli hiába föl azt, aki mit se törődik az élet harcaival.”

Nagy tévedés, csalás, önámítás – s be híg hamis beszédetek! Mennyire
igaztalan ítélkezésetek! Mert lényegében isteni természet ő!
Fölfoghatatlan értékét nem látja át gaz elvakultság, satnya logika.

Háza, a bűvös, a ritka smaragdokból kirakott falakkal, a fénybe
magaslik, s rejtelmes hangok suttognak az égi falakból: „Fiacskám,
légy nyugodt! Elmélkedj, énekelj! Jól, hosszan énekelj, titkos apostol!”

(1892. augusztus 15.)

Szobám négy fala

*Tudom, hogy nálam minden oly szegényes,
s más díszlet illenék kopár barátaimhoz –
más díszek kellenének itt nekik, sokkal nemesbek,
jóval gazdagabbak, dúsabban fénylők s tekintélyesek.*

*De mi értelme, s van-e értelmük ezeknek a fennkölt szavaknak?
Az én falaim fölötté állnak mindennek, s kiváltképp választékos
modoruk van: ők ugyanis nem az ajándékaimért szeretnek engemet.
S ebben a tekintetben egyáltalán nem hasonlítanak az emberekre.*

*Mi több: ők tudják azt is, hogy csak egy pillanatra
fogadtak be bennünket, hogy csak egy pillanatig őrizgetnek még
engem a dolgaimmal és fölgyűlt ügyeimmel itt. Minden bűm, örömöm,
bajom, minden, amit most birtokolni vélek itt, eme földi világon,*

*hamar elmúlik, semmibe tűnik. A falak tartósak, mozdíthatatlanok
maradnak, s érzéketlenek: nincs mit kezdjenek ilyesfajta ajándékokkal.
Magas kort érnek ők, megszázsorozódva léteznek, mit se kívánnak,
semmit sem várnak az én rövid életemtől.*

(1893. március)

fiókban

A szobám valamelyik falára szerettem volna főszegezni végre.

A fiók nyirkossága viszont megrongálta, lemarta, tönkretette.

Nem rakhatom rá mába már soha ezt a penészmaszatos fényképet.

Több gonddal, sokkal körültekintőbben kellett volna megőriznem.

*Ezek az ajkak, ez az arc –
ó, ha csupán egyetlen napra, vagy egyetlenegy órára,
csak néhány percre legalább – bár visszatérhetnének,
bár föltámaszthatnák az önnön múltjukat!*

Soha már nem rakom rá mába ezt a képet.

Szenvednék, látván, hogy mennyire bántódott, megsérült.

*Különben is, ha nem ment volna tönkre így,
talán zavarna, mert folyton csak arra kellene figyelnem:
nehogy egy véletlen elszólás, egy vaktában odavetett félmondat,
vagy a hangom valamely lágy, elfojtott remegése eláruljon,
netán, ha majd felőle, ha valaha is róla kérdeznének meg engem.*

(1923. január)

A búskomor faluban

*A búskomor faluban, ahol dolgozik –
hivatalnok és segédraktáros egy kereskedelmi
közraktárnál, pedig még annyira fiatal – a búskomor,
lepusztult faluban, a sivár közraktárban, ahol csak várja,
mindegyre csak várja, hogy múltjon már, teljen el valahogy
még kettő vagy három hónap, hogy csökkenjen, s lassúdjon
meg kissé a munka, s csappanjon meg végre a dolga, és
még kettő vagy három hónap is teljen el valahogy, és végre
mehessen, utazzon újra a városba, s csaphasson víg murit,
hogy végre hozhassa mozgásba önmagát, megrozdállt csontjait,
hogy ismét vesse be magát a városba, ugorjon fejest az életbe,
merüljön alá az éjszakák szívébe, újra vad, bizsergő izgalmak,
szerelemek pörgessék iramra a nyüzsgő városi éjeken keresztül,
szórakozóhelytől szórakozóhelyig, örömök közt, halaszthatatlanul –
a búskomor faluban, ahol csak várakozik, vagy éppen unatkozik –
ma este szinte már betegen dőlt ágyra, s amíg a szerelemre gondolt,
teljes valóját, egész fiatalságát átölelte a testi vágy remegése,
teljes valóját, egész, gyönyörű fiatalságát fölgyújtotta az érzéki
vágy tüze, teljes valója égett, s lobogó fiatalsága lángba borítva
megfeszült a lázas ifjúkor hevének legmaradandóbb lendületében.
És álmában eljött az áhitott gyönyör, és megtalálja őt: legmélyebb
álmában látja, simítja az arcot, rátapad a testre, amelyre vágyott.*

(1925)

Ugyanabban a környezetben

*A lakóház, a lokálok, a környékbeli kávézók hangulata, a negyedé,
amit naponta látok, hol elsétálok, átmegyek, megállok, évről évre.*

*Én teremtettelek, én formáltalak meg, én, az örömben, a fájdalomban:
eseményekben teljessé tettelek, annyi történéssel, annyi tűnt dologgal.*

És te magad lettél számomra örökkön igaz, nagy szerelemmé.

(1929)